

Arrest

nr. 241 889 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2012.

Op 18 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 18 september 2019 werd het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeschreven met aanvullende informatie waaruit blijkt dat verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan van 3 oktober 2018 tot 13 december 2018.

Op 10 februari 2020 werd door het Commissariaat-generaal een brief aan verzoeker verzonden, waarin hij wordt opgeroepen voor een gehoor op 15 januari 2020, om de volgende redenen:

“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u van 3 oktober 2018 tot 13 december 2018 terugkeerde naar Afghanistan.

Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/5/1 van de Wet van 15 december 1980.

U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.

(...)”.

Eén dag voor dit persoonlijk onderhoud meldde verzoekers advocaat dat hij ziek was en werd gevraagd om een nieuwe datum vast te leggen.

Verzoeker werd gehoord op 12 februari 2020.

Op 11 maart 2020 werd een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 12 maart 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U werd geboren in het district Nirkh gelegen in de provincie Maydan Wardak maar verhuisde op zes à zevenjarige leeftijd naar Maydan Shahr, de hoofdstad van diezelfde provincie. De reden hiervoor was dat uw oom wilde dat uw vader zich bij de taliban aansloot, net zoals hij. Uw vader weigerde dit echter, waarop uw oom uw familie vroeg om het huis te verlaten. Toen uw vader voor de arbaki's (lokale politie) begon te werken vroeg uw oom hem om te stoppen met dit werk en terug te naar zijn geboortedorp, hetgeen uw vader opnieuw weigerde. Drie à vier maanden later werd uw vader vermoord door de taliban. Bij zijn lichaam werd een briefje achtergelaten waarop stond dat dit gebeurde met iedereen die met de autoriteiten samenwerkte. Later kreeg u te horen dat uw vader ook dreigtelefoontjes had ontvangen van de taliban om zijn job te verlaten. Tien dagen na de dood van uw vader werd uw familie opgebeld door de taliban. Ze noemden uw vader, vroegen u om terug te keren naar Nirkh en zeiden dat de commandant van de taliban dit gevraagd had. Uw moeder vreesde dat u hetzelfde lot beschoren zou zijn als uw vader en stuurde u het land uit. U ontvluchtte Afghanistan in augustus 2011 en kwam aan in België op 1 augustus 2012. Twee dagen later vroeg u asiel aan. Er werd destijds een Dublinprocedure met Roemenië opgestart en op 26 maart 2013 kreeg u een 'beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel het Belgische grondgebied te verlaten' (bijlage 26 quater). Op 27 september 2013 diende u uw tweede asielaanvraag in. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Op 18 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor de taliban. Rekening houdend met de toenmalige situatie in het district Maydan Shahr van de provincie Maydan Wardak, werd u subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen geen beroep in.

Uit informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u op 13 december 2018 gecontroleerd werd op de luchthaven van Düsseldorf, komende van Kabul. U was in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd op 28 september 2015 door het Consulaat-Generaal van Afghanistan te Bonn (Duitsland). Volgens de tickets die u destijds op zak had verbleef u van 3 oktober 2018 tot 13 december 2018 in Afghanistan.

Op 18 september 2019 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken.

Op 15 januari 2020 werd u om die reden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Eén dag voor dit onderhoud meldde uw advocaat dat u ziek was en werd gevraagd om een nieuwe datum vast te leggen. Op 12 februari 2020 werd u nogmaals gehoord door het CGVS.

U verklaart dat u in 2018 naar Kaboel reisde omdat uw moeder ziek was. Kort voor uw terugreis was uw moeder bij haar zus in Kaboel ingetrokken, omdat haar broer, bij wie ze eerder verbleef, was overleden. Ook uw twee jongere broers en jongere zus verhuisden mee naar daar. Uw aanwezigheid in Kaboel was noodzakelijk omdat u uw moeder naar verschillende dokters moest vergezellen. Ze kon immers niet op haar eentje gaan en er was niemand anders die met haar mee kon. Bovendien was ook uw zus ernstig ziek. Ze leed al jaren aan een hartziekte en u diende ook voor haar te zorgen. Tijdens uw verblijf in Kaboel in 2018 stierf uw zus voor uw ogen. Na uw terugkeer naar België bleven uw moeder en twee jongere broers bij uw tante in Kaboel wonen. In 2019 kwam uw moeder eveneens te overlijden. Hierdoor was u genoodzaakt om twee dagen later opnieuw vanuit Düsseldorf naar Kaboel te vliegen. U bleef opnieuw zo'n twee maanden in Kaboel, onder meer omdat uw broers nog klein waren en u de rouwceremonie voor uw moeder wilde vervolledigen. Na uw terugkeer naar België bleven uw broers bij uw tante in Kaboel, waar zij tot op heden nog steeds wonen.

U verklaart dat u zich niet kan hervestigen in Kaboel omdat u daar slechts enkele maanden zou kunnen leven. U stelt dat er veel problemen zijn in die stad, dat Kaboel niet veilig is, dat u economische problemen zou hebben en dat u zou gestraft worden door de Taliban indien zij zouden merken dat u in Europa hebt geleefd. Ook haalt u aan dat u erg veranderd bent sinds u naar België kwam en aangepast bent aan deze maatschappij. U gedraagt zich nu als Europese mensen, die totaal verschillend zijn van Afghanen, waardoor u niet meer in Afghanistan kan leven. Ter staving van deze verklaringen legt u de volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort, een attest van uw moeders ziekenhuisopname in 2018, en een attest aangaande het overlijden van uw zus in 2018.

B. Motivering

U kreeg op 18 februari 2014 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Maydan Shahr gelegen in de provincie Maydan Wardak een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Op basis van informatie vervat in uw administratief dossier, bleek dat u in 2018 voor ruim twee maanden terugkeerde naar Afghanistan, namelijk van 3 oktober tot 13 december. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 12 februari 2020.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval **wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan** (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is "ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer **de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen**. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheids situatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Het CGVS benadrukt hierbij dat u ten tijde van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus slechts ongeveer zeventien jaar oud was. Dit gegeven vormde een belangrijke overweging bij de beoordeling van een eventueel intern vluchtalternatief. Van een minderjarige kan aangenomen worden dat hij veel meer dan een volwassene afhankelijk zal zijn van steun van het familiaal netwerk, onder andere omwille van zijn specifieke noden en veel beperktere capaciteiten om zelfstandig te leven en in zijn levensonderhoud te voorzien. De leeftijd in combinatie met de specifieke aard van het familiaal netwerk in het beoogde hervestigingsgebied zijn belangrijke aspecten bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. Een dergelijke benadering bij de beoordeling van de eventuele toepassing van het concept 'intern vluchtalternatief' bij minderjarigen lag in lijn met de toenmalige UNHCR Eligibility Guidelines van september 2010. De geüpdatete Eligibility Guidelines van UNHCR van 30 augustus 2018 bevatten eenzelfde richtlijn.

U verklaart heden dat u in 2018 in de eerste plaats diende terug te keren naar Afghanistan omdat uw moeder ziek was en u haar naar verschillende dokters bracht voor behandelingen (CGVS p.10). Gevraagd waarom uw aanwezigheid absoluut noodzakelijk was, antwoordde u dat ze zwak was, niet op haar eentje kon gaan, ze geen andere 'sympathisanten' had en uw zus ook ziek was (CGVS p.10). Een verklaring waarom uw twee jongere broers, die volgens u intussen weliswaar reeds zo'n 18 en 15 jaar oud zijn (CGVS p.16), uw moeder niet konden vergezellen naar de dokter, gaf u echter opmerkelijk genoeg niet. Bovendien was uw moeder kort voordien bij haar zus in Kaboel gaan wonen (CGVS p.9). Gevraagd of uw tante of neef uw moeder bijvoorbeeld niet naar de dokter konden brengen, stelde u dat zij vreemde mensen voor jullie waren en niet om jullie gaven (CGVS p.10). Het is echter weinig geloofwaardig dat deze familieleden, die uw moeder, zus en broers onderdak boden nadat ze volgens u weg moesten uit het huis van uw maternale oom (CGVS p.9), uw moeder vervolgens geen enkele bijstand wilden verlenen voor haar medische problemen. **Dat uw aanwezigheid wegens de ziekte van uw moeder dus absoluut noodzakelijk was, maakt u gelet op de aanwezigheid van uw twee broers, uw tante en uw neef in Kaboel niet aannemelijk.** Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u uw zus, die reeds jaren een hartziekte zou hebben, eveneens diende te vergezellen voor medische behandelingen (CGVS p.11). Wanneer hier bovendien op doorgevraagd werd, viel het op dat uw verklaringen eerder vaag en weinig coherent waren. Zo stelde u onder meer dat u uw zus verschillende keren naar het hospitaal bracht omdat ze niet goed kon ademen en zuurstof nodig had (CGVS p.11). Gevraagd naar welk ziekenhuis, kon u noch de locatie noch de naam ervan geven en verklaarde u plots dat het geen ziekenhuis was maar wel een grote apotheek waar verschillende dokters werkten. Echter, wanneer u eveneens naar de locatie en naam hiervan gevraagd werd, kon u louter de locatie geven maar kon u zich ook deze naam niet meer herinneren (CGVS p.11-12).

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw moeders ziekenhuisopname en het overlijden van uw zus, kunnen evenmin aantonen dat uw aanwezigheid in Kaboel in 2018 onontbeerlijk was. Het attest aangaande uw moeder stelt immers louter dat zij werd opgenomen in het ziekenhuis op 30 september 2018 met een hartinfarct. Datzelfde attest geeft echter eveneens aan dat uw moeder later weer ontslagen werd uit het ziekenhuis omdat haar gezondheid verbeterde. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat het attest geenszins vermeldt hoe lang uw moeder in het ziekenhuis diende te blijven, of welke behandeling zij er juist kreeg (zie document 2 in inventaris). Op het overlijdensattest van uw zus staat dan weer als naam "S." (zie document 3 in inventaris), waarover u na de pauze plots verklaarde dat het haar officiële naam is en dat ze thuis M. werd genoemd (CGVS p.13). Nochtans noemde u uw zus bij de registratie van uw asielaanvraag (zie verklaring DVZ dd.31.01.2013 p.6) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie CGVS dd.03.12.2013 p.5) in 2013 ook steeds gewoon M., en vermeldde u hier nooit bij dat haar officiële naam eigenlijk S. is.

Bovendien betreft het beiden kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw dossier) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten in Afghanistan. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van verklaringen.

Voorts blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 12 februari 2020 (CGVS p.10, 15, 16) dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kaboel verbleven heeft, een gebied waar volgens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen jongeman van 25 die geen melding maakt van gezondheidsproblemen en naast Pashtou ook minstens een basiskennis Dari heeft (CGVS dd.03.12.2013 p.4). U bent er in geslaagd naar België te komen en hier een bestaan uit te bouwen, wat getuigt van redzaamheid, creativiteit en doorzettingsvermogen. U ging na uw toekenning van subsidiaire bescherming zelfstandig in een appartement in Charleroi leven en hebt daar steeds in een carwash gewerkt (CGVS p.18). Daarenboven verklaarde u vroeger ook in Afghanistan gewerkt te hebben. U hielp uw vader namelijk in de bouw, en zorgde ook voor het vee van uw familie (CGVS p.18). Iemand met uw achtergrond, capaciteiten en vaardigheden moet in staat worden geacht ook in Kaboel werk te vinden. Bovendien kan Kaboel u niet compleet onbekend zijn. U bent er immers in 2018 en 2019 naartoe gegaan en hebt er telkens twee maanden verbleven (CGVS p.3). Uw twee broers wonen er momenteel nog steeds, in hetzelfde huis als uw tante en neef, de plaats waar u in 2018 en 2019 ook steeds onderdak kreeg (CGVS p.15, 16). U verklaarde verder sinds lange tijd een goed contact te hebben met uw neef in Kaboel, die u naar eigen zeggen onder meer belde om de gezondheid van uw moeder te bespreken (CGVS p.9). U beschikt met andere woorden niet alleen over de mogelijkheden om een zelfstandig bestaan uit te bouwen in Kaboel, maar kan er ook terugvallen op een familiaal netwerk. Verder dient nog opgemerkt te worden dat uit uw reisverleden eveneens enige financiële slagkracht blijkt. U reisde immers in 2015 ook nog naar Pakistan, naar eigen zeggen eveneens om uw zieke moeder te bezoeken, waar u destijds zo'n maand verbleef (CGVS p.4). Het loutere feit dat uw moeder in staat was om zich naar een ander land te geven om daar medische behandeling te verkrijgen, duidt onmiskenbaar al op enig financieel vermogen. Bovendien werkte u niet tijdens uw verblijf in Pakistan, en leefde u er op een studio die uw oom huurde (CGVS p.6). Ook toen u in 2018 en 2019 telkens twee maanden in Kaboel verbleef, werkte u daar niet maar ging u wel verschillende zaken voor uw moeder kopen en betaalde u ook haar medische behandelingen (CGVS p.15).

In deze context wenst het CGVS nog op te merken dat u verklaarde dat uw moeder in 2015 naar Pakistan ging voor medische behandeling omdat zij volgens u geslagen werd door uw paternale oom die sedert jaren bij de Taliban is en door wiens toedoen u Afghanistan oorspronkelijk diende te verlaten (CGVS p.4). De problemen met uw paternale oom en de Taliban werden door het CGVS echter reeds ongeloofwaardig gedacht, hetgeen de reden was waarom u niet erkend werd als vluchteling maar louter subsidiaire bescherming werd toegekend. Dat u diezelfde motieven heden opgeeft als verklaring waarom uw moeder in elkaar geslagen werd en u haar vervolgens ging bezoeken in Peshawar, laat vermoeden dat u niet de volledige waarheid spreekt over de redenen van jullie verblijf daar, hetgeen ook kan afgeleid worden uit uw vage en tegenstrijdige verklaringen hierover. Zo stelde u immers in eerste instantie dat uw moeder geslagen werd door uw paternale oom, ze voor twee maanden in coma ging, haar gezondheid verbeterde en ze daarna besloot om naar Pakistan te gaan voor medische

behandeling (CGVS p.4). Even later stelde u echter dat uw maternale oom uw moeder reeds tien dagen na deze aanval naar Peshawar bracht (CGVS p.5), op een ogenblik dat ze dus eigenlijk nog in coma zou gelegen hebben. Wanneer u hierop nogmaals gevraagd werd hoe lang uw moeder in coma was, varieerden uw antwoorden plots vreemd genoeg van veertig dagen tot twee maanden (CGVS p.5). **Er zijn dus redenen om aan te nemen dat u niet de volledige waarheid spreekt over de reden voor uw bezoek aan Peshawar in 2015, en dat u bewust zaken verzwijgt of anders voorstelt. Hetzelfde werd vastgesteld wat betreft uw verklaringen over de verhuis van uw moeder, broers en zus naar Kaboel.** Zo stelde u enerzijds dat zij naar daar verhuisden omdat zij na de dood van uw maternale oom (bij wie ze eerder verbleven) slecht behandeld werden door diens familie en zij als vreemden voor jullie waren (CGVS p.9), maar verklaarde u later tijdens het persoonlijk onderhoud opvallend genoeg dat de zoon van diezelfde maternale oom u het document betreffende de ziekenhuisopname van uw moeder in Kaboel bezorgde (CGVS p.12). Gewezen op uw eerdere uitspraak bleef u erbij dat zij uw familie in het verleden niet goed behandelden en stelde u dat hij u dit document eerst niet wilde sturen, maar daarna van gedacht veranderde en het toch deed (CGVS p.12), hetgeen echter niet kan overtuigen. Gevraagd waarom u dit niet aan de zoon van uw maternale tante vroeg in wiens huis uw moeder in Kaboel verbleef, luidde uw enige antwoord dat hij druk bezig was en geen tijd had, wat eveneens weinig geloofwaardig is daar u even later dan weer verklaarde dat hij een eenvoudige straatverkoper zou zijn (CGVS p.13). Uiteindelijk voegde u zelf nog toe dat de zoon van uw maternale oom veel naar Kaboel zou reizen voor werk (CGVS p.13), wat maakt dat uw netwerk daar blijkbaar nog een persoon rijker is dan u eerst wilde laten uitschijnen.

Samengevat merkt het CGVS op dat u niet alleen over voldoende vaardigheden beschikt om een leven op te bouwen in Kaboel, maar daartoe ook kan beschikken over financiële middelen, de stad u daarbij niet onbekend is en u er een familiaal netwerk heeft dat mogelijk zelfs groter is dan uzelf aangeeft.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat een intern vluchternaarief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat*

ationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaring dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou hebben met de Taliban, wist u niet voldoende te motiveren. Dat de Taliban zou te weten komen dat u in Europa leefde en zou denken dat u hun vijand bent en u hiervoor zou straffen (CGVS p.17, 19), zijn loutere blote beweringen die u op geen enkele wijze aannemelijk maakt of staaft. Ook het feit dat u economische problemen zou hebben in Kaboel (CGVS p.17) onderbouwt u geenszins en rijmt hoe dan ook niet met uw reisgedrag dat eerder reeds besproken werd (zie supra). De stelling dat u veel veranderd bent sinds u naar België kwam en ook uw gedrag is veranderd, kan evenmin overtuigen. Gevraagd wat u hier precies mee bedoelde verwees u naar het feit dat u zestien of zeventien jaar oud was toen u in België aankwam en dat u intussen aangepast bent aan deze maatschappij. U verklaart zich als 'Europese mensen' te gedragen en stelt niet in Afghanistan te kunnen leven omdat de mensen daar totaal verschillend zijn (CGVS p.17). U toont echter niet in concreto aan dat uw verblijf in België sinds augustus 2012 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet meer zou kunnen opnemen of u niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. Op de vraag welke problemen u denkt te zullen hebben in Kaboel omwille van uw gedrag of levensstijl, kon u alleen maar antwoorden dat Kaboel niet veilig is en stelde u dat u tijdens uw verblijf daar slechts elke vijftien dagen van kleding veranderde en uw haar scheerde. De reden voor het niet veranderen van kleren legde u bij het feit dat u geen kleren had en dat u bang was van andere mensen (CGVS p. 17), waarmee u echter nog steeds geen concrete en persoonsgerichte vrees voor vervolging aantoonde. Gevraagd of u problemen had in Kaboel omwille van uw gedrag of uiterlijk, luidde uw enige antwoord dat u ziek was (CGVS p.17). Uw bijkomstige verklaringen dat u bang was van de mensen in Kaboel omdat zij niet zo zacht zijn zoals de mensen die in België leven (CGVS p.17), dat u sinds lang in België leeft, de taal en wet hier leerde (CGVS p. 19) houdt geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw herhaling van uw vrees voor uw paternale oom en de Taliban, waarover u verklaarde dat ze u gedood zouden hebben in Kaboel indien ze geweten hadden dat u terug in Afghanistan was (CGVS p.15), werpt geen ander licht op uw actuele nood aan internationale bescherming. Deze asielmotieven werden zoals reeds aangegeven immers ongeloofwaardig bevonden in het kader van uw eerste asielprocedure, een beslissing waartegen u destijds bovendien niet in beroep ging.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt ambtshalve het volgende vast:

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blij moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

Naar luid van artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Luidens artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van § 5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepaling als volgt:

“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigen van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6).

De verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2013. Op 18 februari 2014 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte de verzoeker op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 11 maart 2020, overeenkomstig artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België.

Verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelke de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De partijen werden ter terechtzitting ondervraagd omtrent het actuele belang bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, vermits de verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Beide partijen verklaren zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en moet dus worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS